

Jack Pot

De deur van de school vloog open. De kinderen stroomden naar buiten. Het was stralend weer. Er was zoals altijd geen wolkje aan de lucht.

‘Hoi Joris, stap je ook in?’ vroeg de chauffeur van de bofbus.

‘Nee, dank je,’ antwoordde Joris, en hij zwaaide beleefd.

De meeste Bofkonten, want zo heten de inwoners van Bofstad, lieten zich door de bofbus overal heen rijden. Joris niet. Hij ging veel liever lopend naar huis, over het Bofpad; een pad dat naast een beekje rondom de stad liep. Daar zag je allerlei soorten kleurige vogels. Ze floten de vrolijkste wijsjes. Van *tjilp-tjilp* en *oehoe* tot aan *fuut-fuut* en *roekoe*.

Het Bofpad bracht Joris halverwege bij een grote wegwijzer. De houten pijl wees naar een smal paadje, dat vol bochten en slingers naar een hoge, steile, puntige rots liep. Daarbovenop stond een knalrode vuurtoren.

Nooit was er een Bofkont geweest die het glibberige paadje omhoog had durven lopen, en waarom zouden ze ook? De vuurtoren was verlaten en de lamp waarschijnlijk stuk, want hij brandde nooit. Zal ik het eens proberen? dacht Joris bij zichzelf. Maar het was alsof de rots er ineens veel gevaarlijker uitzag dan net en hij twijfelde.

Wat als ik uitglijd en van de rots val? Hij keek naar beneden, naar zijn knikkende knieën. Die gaven hem weinig hoop.

‘Er komt vast een ander keertje,’ besloot hij toen, en hij liep gauw verder.

Het Bofpad kwam uit bij het huis van Jack. Joris ging vaak bij hem op bezoek, hij kwam er graag. Jack was een lange man met appelrode wangen. Altijd gekleed in een stralend wit overhemd met daarboven een rode strik. Hij zag eruit als de baas van een rondtrekkend circus. Jack had een neus voor prijzen. Als er ergens iets te winnen viel kwam je Jack er zeker tegen. Een loterij, een prijsvraag of een televisieprogramma. Jack deed overal aan mee. Hij kreeg er nooit genoeg van.

Zijn huis zag er, zoals zo veel huizen in Bofstad, prachtig uit. Dik in de verf. Keurig onderhouden. Nog geen sprietje onkruid kwam je op

het pad naar de voordeur tegen. Aan beide kanten van het pad stond een fontein. Zó mooi! Doordat er zonlicht op het water scheen, zag je een regenboog.

De voordeur ging open en er verscheen een mevrouw in de deuropening. Joris kende haar niet. Hij had haar zelfs nog nooit gezien. Ze knikte vriendelijk en liep langs hem heen naar buiten.

‘Mevrouw, uw tas!’ riep Joris.

‘Die hoort erbij,’ riep ze nog. En weg was ze.

Joris keek naar de tas die de mevrouw bij de voordeur had laten staan. Er staken een paar grote boeken uit. Hij haalde zijn schouders op en besloot de tas naar binnen te brengen.

Joris vond Jack bij het aanrecht. Hij had een grote glazen pot in zijn hand waar hij aandachtig naar keek. Hij schudde hem heen en weer, hield hem op de kop, keek er nog eens in. ‘Wat is dat?’ vroeg Joris. De glazen pot zat boordevol blaadjes en takjes.

‘Geen idee,’ antwoordde Jack. ‘Ik heb hem gewonnen. Die mevrouw kwam hem net brengen. Ze lijkt wel niet wijs. Een pot vol takken... Wat is dat nu voor een prijs?’

Joris legde de tas op tafel. ‘Deze hoorde erbij volgens die mevrouw.’ ‘Interessant. Misschien is de pot veel geld waard.’ Jack griste met zijn vrije hand onhandig de tas van de tafel. En ja hoor... BENG! De pot viel en spatte uit elkaar. In wel honderd stukjes.

‘Gruta valuta!’ riep Jack uit. ‘Wat onhandig van me.’

Hij liep naar de kast om stoffer en blik te halen. En terwijl Joris met opgetrokken voeten op zijn stoel zat zag hij het. Daar! Tussen een hoopje bladeren en glasscherven bewoog iets.

Er verscheen een takje, en nog een takje, en nóg een takje. Er kroop een houten beestje onder een blad vandaan.

‘Wat is dat?’ Jack rilde. Hij sprong pardoos op zijn stoel.

Joris keek nog eens goed. Het leek toch echt op een tak. Hij bukte en *tjoing*, het beestje sprong zomaar in zijn hand. Joris had nog nooit

eerder zo'n diertje gezien. Hij wist eerlijk gezegd niet eens dat er springende takken bestonden. Soms, wanneer de bomen vol met vogels zaten, leek het wel of de takken dansten. Maar springen? Jack, die inmiddels weer wat bedaard was, haalde een groot boek uit de tas en sloeg het open. 'Aha, hier staat dat het een zeldzame Sibेरische Bergwandelaar is. En moet je horen, hij heeft nog een deftige naam ook: Dimitri Vladivo-stok. Er zit zelfs een stamboom bij.' Joris griffelde. Dimitri Vladivo-stok was wel een erg lange naam voor zo'n klein takje. 'Zullen we hem Dimi noemen?' 'Prachtig!' Jack straalde. 'Wil je hem hebben?' Dat wilde Joris wel. Maar was het niet onbeleefd om gelijk 'ja' te zeggen?

‘Je krijgt hem van me,’ zei Jack.

Even leek het alsof Dimi vrolijk naar Joris zwaaide. Ze zouden vast dikke vriendjes worden.

Ringgg! Jacks telefoon ging.

Joris keek op de klok. Zijn maag rammelde.

Ringgg!

Dimi sprong in de borstzak van zijn shirt.

Ringgg!

Jack snelde naar de telefoon en zwaaide Joris gedag voor hij opnam.

‘Hallo, met Jack Pot. (...) Welja, de hoofdprijs? Geen wonder!’

Het lied

Joris duwde het smeedijzeren hek open en liep de oprijlaan op. Hij woonde in een kast van een villa met wel twintig dakkapellen. Alles glom en blonk en zelfs de dakpannen glinsterden nu de zon erop scheen.

De achterdeur stond op een kier en een bekende geur drong zijn neus binnen. Nog voordat hij in de keuken was wist hij het al. Bofstamppot!

Nina kookte de allerlekkerste bofstamppot van heel Bofstad. Ze stond gebogen over een grote, pruttelende pan waar ze stevig in roerde. Er parelde zweet op haar voorhoofd. ‘Hoi Joris, hoe was het op school?’

‘Leuk, hoor.’

De pan blubte en siste toen Nina er een scheut water bij goot.

‘Wat ben je laat,’ zei ze.

‘Ik ben nog even bij Jack aan gewipt. Kijk eens wat ik van hem kreeg?’ Joris zette Dimi voorzichtig op de tafel.

Nina draaide het fornuis zacht en kwam dichterbij. ‘Dat is een wandelende tak. Hoe komt hij daaraan?’

‘Jack heeft hem gewonnen,’ antwoordde Joris. ‘Ik noem hem Dimi.’

‘Dimi? Leuke naam. Heb je genoeg eten voor hem?’

Daar had Joris nog niet aan gedacht. Wat at een wandelende tak eigenlijk? ‘Hij eet bladeren van de braamstruik,’ zei Nina voordat hij het kon vragen. ‘Volgens mij heb ik er hier nog wat van liggen.’ Ze haalde een pot van de schouw, draaide het deksel eraf en gaf Dimi drie helder-groene bladeren.

In een mum van tijd schrokte hij ze op. Joris wist niet wat hij zag. En toen Dimi vervolgens omrolde, en tevreden uitbuikend in slaap sukkelde, keek hij nog verbaasder.

‘Wil jij even drie aardappels pakken?’ vroeg Nina.

‘Uit de kelder?’ Joris sidderde. Hij had een hekel aan de kelder. Het was er koud en donker en er krioelden allemaal van die glibberige beestjes. Griezelig! Laatst had hij er zelfs een paar uit de kluiten gegroeide pissebedden gezien.

Hij liet de deur wagenwijd open staan. Helemaal dicht durfde hij beslist niet.

In het halfdonker tastte Joris naar de aardappelkist. Het deksel kraakte. Hij griste er snel drie aardappels uit en sjeesde met grote passen weer naar boven.

‘Dank je wel, lieverd,’ zei Nina. ‘Was je nog even je handen? Dan kunnen we aan tafel.’

‘Eet papa niet mee?’ vroeg Joris toen hij opschepte.

‘Je vader gaat uit eten met juffrouw Drakenstein,’ zei Nina.

‘Alweer?’

‘Ja, het klikt. En het zou me niets verbazen als juffrouw Drakenstein uiteindelijk bij ons komt wonen.’

‘Bedoel je dat ze gaan trouwen?’ vroeg Joris.

‘Nou ja, dat denk ik wel. Dat doen grote mensen als ze elkaar heel leuk vinden.’

‘Dus ze vinden elkaar écht heel leuk?’

Joris kon het haast niet geloven. Juffrouw Drakenstein was best aardig. Maar héél leuk?

‘Waar gaat ze dan slapen?’ vroeg Joris.

Nina kuchte. Toch was ze niet verkouden.

‘Bij je vader. Dat doen mensen die getrouwd zijn. Dan slaap je bij elkaar.’

‘O?’

Joris vroeg zich af of papa’s bed groot genoeg zou zijn. En of ze ruzie zouden krijgen om de deken.

Joris bleef de hele avond op zijn kamer. Hij had Dimi in de grote kamerplant gezet die naast zijn bed stond. Dimi had eerst angstig op de stam gezeten, maar was even later tussen de groene bladeren verdwenen.

Joris had een krukje gepakt en was in de brede vensterbank voor zijn raam gekropen. Vanaf daar had hij een prachtig uitzicht over de stad.

